

is het juist leuk om elkaar hier te ontmoeten. Als jullie je nu gelijk even voorstellen en vertellen waarom je je hebt aangemeld, hebben we dat maar vast gedaan.' Hij lacht erbij. Loïs laat zich op een stoel zakken naast een meisje van ongeveer haar leeftijd. Thijmen knikt naar het meisje.

Ze staat op en zegt: 'Hoi, ik ben Lizz. Ik ben dertien en ik heb een broer van veertien, bijna vijftien. Ik woon samen met mijn broer bij andere mensen in huis, omdat mijn ouders zijn verongelukt. Ik ben hier trouwens omdat ik hoogbegaafd ben en het leek mij wel gezellig.' Ze gaat weer zitten.

Loïs vraagt zachtjes aan haar: 'Hoelang geleden zijn je ouders verongelukt?' Lizz kijkt haar aan. 'Volgende maand een jaar geleden. Mijn broer...' Ze slikt. 'Mijn broer kan het niet verwerken. Hij kon zo goed met mijn vader. Ze speelden iedere avond samen op onze vleugel.'

Loïs zwijgt. Ze ziet Lizz' ogen. Er gaat een schok door haar heen. Die ogen... Waar kent ze die van?

Meester Bas kijkt haar aan. Ze zit in groep vijf en de meester heeft met alle kinderen van de klas weleens een gesprekje en nu is zij aan de beurt.

'Loïs, heb jij vriendinnen?' Hij kijkt haar aan. Ze schudt haar hoofd.

'Waarom niet?' wil de meester weten.

'Ze vinden mij een uitslover.'

Meester Bas kijkt verbaasd. 'Waarom?'

'Omdat ik alleen maar negens en tien haal.'

Hij knikt. 'En leer jij lang? Of zeg jij weleens wat over je cijfers?'

Ze schudt weer haar hoofd. 'Ik zeg er nooit wat over. Maar u of de juf leest ze voor. En ik leer eigenlijk nooit.'

'Nooit?' Meester Bas kijkt haar met grote ogen aan. 'Hoe haal je dan zulke hoge cijfers?'

Ze haalt haar schouders op. 'Weet ik niet.'

Jezra

Met een trage beweging stopt Jezra de laatste dingen in zijn tas. Nog steeds heeft hij niet gevraagd of de vleugel ook mee kan. Eerlijk gezegd durft hij het niet te vragen.

Zijn gedachten worden onderbroken door zijn zusje, die binnen komt lopen. 'Gaat de vleugel mee?' Ze kijkt hem vragend aan.

'Weet ik niet. Nog niet gevraagd.' Jezra pakt zijn tas van de grond en loopt zijn slaapkamer uit. Bij de deur draait hij zich nog één keer om. Zijn kamer ziet er leeg uit zonder de meubels. Die staan al bij oom Jur en tante Roos. Beneden staan oom Jur en Noud op hen te wachten. Jezra vindt het nog steeds gek klinken om oom te zeggen tegen een man die hij een week geleden nog niet eens kende. En Noud wordt nu een soort broer van hem.

'Hebben jullie alles?'

Jezra knikt aarzelend. 'Oom Jur?'

'Ja, wat is er?' Oom Jur kijkt hem vriendelijk aan.

Jezra haalt diep adem. 'Gaat de vleugel ook mee?' Eerlijk gezegd moet hij er niet aan denken dat de vleugel niet meegaat. De vleugel is zijn grootste herinnering aan zijn vader.

Oom Jur knikt. 'Ja, halen Noud en ik zo meteen op. Dat ding past niet in mijn kofferbak.' Hij lacht erbij. Jezra lacht ook. Vooral van opluchting eigenlijk. Zijn zusje komt de trap af en dan lopen ze naar de auto. Als ze wegrijden, kijkt Jezra nog een keer om. Het huis wordt steeds kleiner. Hij had niet gedacht dat het zo moeilijk zou zijn om te verhuizen. Dit is het huis waar hij veertien jaar lang heeft gewoond. Waar hij is opgegroeid en waar

zijn vader en moeder waren. In het nieuwe huis zijn geen vader en moeder. Daar zijn oom Jur en tante Roos. En Noud natuurlijk.

Jezra zit in zijn nieuwe kamer. Hij kijkt nog eens rond. Het ziet er bijna hetzelfde uit als de kamer die hij thuis had, alleen lichter en groter. Dit hele huis is trouwens groter. Oom Jur en tante Roos hebben zelfs een kamer gemaakt waar ze muziek kunnen maken! Jezra loopt naar de muziekkamer. Omdat de vleugel nog niet verhuisd is, ziet de kamer er nog maar leeg uit. Het enige wat er staat, is een muziekstandaard en een boekenkast met bladmuziek. Hij schuift met zijn vinger langs de rij met mappen. Dan pakt hij er een map uit. Hij slaat de map open en pakt het eerste blad. Hij leest de naam van de componist. *Jean-Luc Blanchet*. Ja, die moet hij hebben. Precies als hij de map terugzet, komen oom Jur en Noud met de vleugel aanlopen. Nou ja, lopen. Aan hun gezicht te zien, is het ding zwaar. Het is dat ze er karretjes onder gezet hebben, anders zouden ze hem nooit hier gekregen hebben. Jezra lacht erom. Oom Jur heeft vast niet bedacht dat een vleugel zo zwaar zou zijn. De muziekkamer is de mooiste kamer van het huis, vindt Jezra. Hij is beneden en grenst aan de tuin. Door de glazen schuifpui is de vleugel makkelijk binnen te krijgen. Jezra vindt dat het vele glas in de kamer sfeer geeft, lekker licht.

Het is een aantal maanden later. Jezra steekt zijn hand op en fietst dan de poort uit. Binnen een paar minuten is hij op school. Best lekker dat hij zo dichtbij woont! Maar hij was liever niet verhuisd. Tante Roos en oom Jur zijn best aardig, dat wel. Maar daar krijgt hij zijn ouders niet mee terug... Hij zet zijn fiets in het fietsenrek en loopt dan de school in. Zijn rugtas hangt hij over één schouder. Zoekend kijkt hij rond. O wacht, hij moet natuurlijk de trap op naar de eerste verdieping. Als hij boven is, loopt hij de gang door en stapt een lokaal binnen. Er staat een mevrouw bij de deur. 'Hallo, ik ben mevrouw Heijmans, wie ben jij?' Ze kijkt hem aan.

'Jezra van den Heuvel.'

'Hallo Jezra! Jij bent nieuw in deze klas toch?'

Hij knikt.

'Zoek maar een tafeltje, de plaatsen zijn vrij.'

Jezra knikt nog een keer en laat zijn tas op een tafel vallen. Zelf gaat hij op de stoel die erachter staat zitten. Langzaam druppelen er steeds meer